॥ सञ्जय उवाच ॥ दृष्ट्वा तु सन्निवृत्तांस्तान् संशप्तकगणान् पुनः । वासुदेवं महात्मानमर्जुनः समभाषत ।
चोदयाश्वान् हृषीकेश संशप्तकगणान् प्रति । नैते हास्यन्ति सङ्ग्रामं जीवन्त इति मे मतिः ।
पश्य मेऽद्य बलं घोरं बाह्वोरिष्वासनस्य च । अद्यैतान् पातयिष्यामि रुद्रः पशुगणानिव । ७५
ततः कृष्णः स्मितं कृत्वा प्रतिनन्द्य शिवेन तं । प्रावेशयत दुर्द्धर्षो यत्र यत्रैच्छदर्जुनः ।
सरथो भ्राजतेऽत्यर्थमुह्यमाने रणे तदा । उह्यमानमिवाकाशं विमानैः पाण्डुरैर्हयैः ।
मण्डलानि ततश्चक्रे गतप्रत्यागतानि च । यथा शक्ररथो राजन् युद्धे देवासुरे पुरा ।
अथ नारायणः क्रुद्धो विविधायुधपाणयः । छादयन्तः शरव्रातैः परिवव्रुर्धनञ्जयं ।
अदृश्यञ्च मुहूर्त्तेन चक्रुस्ते भरतर्षभ । कृष्णेन सहितं युद्धे कुन्तीपुत्रं धनञ्जयं । ७६०
क्रुद्धस्तु फाल्गुनः सङ्ख्ये द्विगुणीकृतविक्रमः । गाण्डीवं धनुरामृज्य तूर्णं जघाह संयुगे ।
बद्ध्वा च भ्रुकुटिं वक्त्रे क्रोधस्य प्रतिलक्षणं । देवदत्तं महाशङ्खं पूरयामास पाण्डवः ।
अथास्त्रमरिसङ्घघ्नं त्वाष्ट्रमभ्यस्यदर्जुनः । ततो रूपसहस्राणि प्रादुरासन् पृथक् पृथक् ।
आत्मनः प्रतिरूपैस्तैर्नानारूपैर्विमोहिताः । अन्योन्यमर्जुनं मत्वा स्वमात्मानञ्च जघ्निरे ।
अयमर्जुनोऽयं गोविन्द इमौ पाण्डवयादवौ । इतिब्रुवाणाः सम्मूढा जघ्नुरन्योऽन्यमाहवे । ७६५
मोहितः परमास्त्रेण क्षयं जग्मुः परस्परं । अशोभन्त रणे योधाः पुष्पिता इव किंशुकाः ।
ततः शरसहस्राणि तैर्विमुक्तानि भस्मसात् । कृत्वा तदस्त्रं तान् वीराननयद्यमसादनं ।
अथ प्रहस्य बीभत्सुर्ललित्थान्मालवानपि । मावेल्लकांस्त्रिगर्त्तांश्च यौधेयांश्चार्द्दयच्छरैः ।
ते हन्यमाना वीरेण क्षत्रियाः कालचोदिताः । व्यसृजञ्छरजालानि पार्थे नानाविधानि च ।
ततो नैवार्जुनस्तत्र न रथो नच केशवः । प्रत्यदृश्यन्त घोरेण शरवर्षेण संवृताः । ७७०
ततस्ते लब्धलक्ष्यत्वादन्योऽन्यमभिचुक्रुशुः । हतौ कृष्णाविति प्रीता वासांस्यादुधुवुस्तदा ।
भेरीमृदङ्गशङ्खांश्च दध्मुर्वीराः सहस्रशः । सिंहनादरवांश्चापि चक्रिरे तत्र मारिष ।
ततः प्रविव्यथे कृष्णः खिन्नश्चार्जुनमब्रवीत् । क्वासि पार्थ न पश्ये त्वां कच्चिज्जीवसि शत्रुहन् ।
तस्य तद्भाषितं श्रुत्वा त्वरमाणो धनञ्जयः । वायव्यास्त्रेण तैरस्तां शरवृष्टिमपाहरत् ।
ततः संशप्तकव्रातान् साश्वद्विपरथायुधान् । उवाह भगवान् वायुः शुष्कपर्णचयानिव । ७७५
उह्यमानास्तु ते राजन् बहुशोभन्त वायुना । उड्डीनाः पक्षिणः काले वृक्षेभ्य इव मारिष ।
तांस्तथा व्याकुलीकृत्य त्वरमाणो धनञ्जयः । जघान निशितैर्बाणैः सहस्राणि शतानि च ।
शिरांसि भल्लैरहनद्बाहूनपि च सायुधान् । हस्तिहस्तोपमांश्चोरूञ्छरैरुर्व्यामपातयत् ।
पृष्ठच्छिन्नान् विचरणान् बाहुपृष्ठक्षणाकुलान् । नानाङ्गावयवैर्हीनान् चकारारीन् धनञ्जयः ।
गन्धर्व्वनगराकारान् विधिवत्कल्पितान् रथान् । शरैर्विशकलीकुर्व्वन् चक्रे व्यश्वरथद्विपान् । ७८०
मुण्डतालवनानीव तत्र तत्र चकाशिरे । छिन्नध्वजरथव्राताः केचित्तत्र क्वचित्क्वचित् ।
सोत्तरायुधिनो नागाः सपताकाङ्कुशध्वजाः । पेतुः शक्राशनिहता द्रुमवन्त इवाचलाः ।